

ترور بر علیه کارگران

جمعه ۱۲ آذر ۱۳۸۹ - ۳ دسامبر ۲۰۱۰

موج فشار بر علیه اتحادیه های کارگری عراق / راه برای خصوصی سازی هموار شده است؟

Jungewelt

Joachim Guilliard

برگردان ناهید جعفرپور

درست بعد از ۸ ماه انتخابات سؤال انگیز مجلس، قدرت های معینی در عراق به یک توافق دست یافتند. توافقی که راه را برای شکل گیری رهبریت جدید این کشور هموار نمود.

اوائل هفته سوم ماه نوامبر نوری المالکی نخست وزیر تا کنونی عراق رسماً برای بار دوم ریاست دولت را در اختیار گرفت. همانطور که ۸ ماه بلوکه سیاسی در محدوده سبز بغداد نشان داد، اکثریت مجلس و ترکیب دولت در عراق آنچنان نقش بزرگی را بازی نمی کنند.

با وجود اینکه دولت المالکی تنها به صورت موقت بر سر کار بود و هیچ نشست پارلمانی در این زمان انجام نپذیرفت، اما تجارت های کنسرن های خارجی در عراق همواره از رونق برخوردار بودند.

بدین شکل قرار داد سه منطقه گاز عراق به کنسرن های خارجی حراج شد و از این طریق شرکت های خارجی در ۱۰ کنسرن دولتی عراق سهم گشتند. دولت المالکی بدون مانع (با وجود بلوکه سیاسی) بر علیه نیروهای وارد عمل شد (اتحادیه های کارگری مستقل) که در تمامی این تجارت ها نقش مزاحم را داشتند.

۲۱ ماه جولای پلیس به دفتر اتحادیه شرکت برق بصره حمله نمود. حسین ال شهرستانی وزیر برق که چندی پیش به مقام وزیر نفت هم نائل شده بود، تمامی فعالیت های اتحادیه ای را که در شرکت های برق زیر نظر وزیر برق قرار داشتند، ممنوع نمود. وی دستور بستن دفتر اتحادیه و همچنین ضبط اموال آنان را (از نقدینگی تا میلمان) صادر نمود. همچنین همزمان به اعضای اتحادیه اخطار شد که: از تهدید به خشونت و یا خرابکاری و اشغال و بلوکه کردن کار شرکت برحذر باشند. قبل از آن شهرستانی بر علیه سازمان های کارگران نفت و کارگران بندر حرکت نموده بود. زیرا که این سازمان ها در اوائل سال مجدداً برای شرایط کاری بهتر و دستمزد های بیشتر و همچنین مدرن شدن تاسیسات و مشروع شدن اتحادیه ها به اعتراضات خیابانی متوصل شده و یا در پالایشگاه

بصره اعتصاباتى را سازماندهى نموده بودند. دولت بر عليه اين اعتراضات و اعتصابات ارتش را بسپح نمود و يك سرى از رهبران اتحاديه را دستگير كرد و ديگر كارگران اعتصابى را به محل هاى كارى فرستاد كه صدها كيلومتر از هم فاصله داشت.

اول جون 2010 دو نفر از معروف ترين چهره هاى اتحاديه اى عراق بنام هاى حسن جمعه و عبود عمرا را كه با يك ديگر سازمان: Iraqi Federation of Oil Unions – IFOU

را رهبرى مى كردند، دستگير شدند. آنها سپس بعد از دوروز حبس در برابر دادن وثيقه آزاد شدند و در حال حاضر منتظر زمان دادگاه شان مى باشند. عاصم جهاد سخنگوى وزارت نفت عراق گفت كه اتهام اين دو رهبر اتحاديه اى اين است كه آنان كارگران را مجبور مى كنند كه بر عليه رهبريت كمپانى هاى نفتى دولتى مبارزه كنند و افكار عمومى را بر عليه نقشه هاى وزير نفت مبنى بر بستن پيمان هاى نفتى با شركت هاى خارجى تجهيز مى نمايند. به علاوه وى گفت كه آنان كنسرن هاى خارجى نفتى را كه مى خواهند در بخش نفتى عراق فعال باشند تهديد نموده اند و اين مسئله به منافع اقتصادى كشور ضربه زده است.

نقطه اوج اين دعوا ميان دولت و اتحاديه ها زمانى بود كه وزارت نفت شروع نمود قرار داده هاى بزرگ سرويس دهى ميلياردى با كنسرن هاى خارجى ببندد و اتحاديه هاى كارگرى در مقابل اين تصميم وزارت نفت به مبارزه پرداختند. اين دعوا در طى تابستان با مبارزات سازمان داده شده اتحاديه هاى كارگرى بر عليه عدم وجود برق و آب آشاميدنى كافى شدت گرفت بطورى كه به كناره گيرى وزير برق انجاميد. دولت هم با آكسيون هاى متقابل تلاش نمود بر عليه اين تظاهرات ها وارد ميدان شود و با ممنوع ساختن تظاهرات و تهديد به استفاده از خشونت مبارزات را خاموش سازد. كمى بعد اتحاديه هاى هم كه در اين تظاهرات ها سهيم بودند ممنوع گشتند و طرح قانون جديد كار كه حقوق اتحاديه ها را متوازن با قوانين سازمان جهانى كار تنظيم مى نمود از سوي كابينه (هيئت وزيران) رد شد.

راه باز براى كنسرن ها

در عراق از اين به بعد اتحاديه هاى كارگرى را خاموش خواهند ساخت تا بدىنوسيله فضاي ايجاد نمايند تا كنسرن هاى خارجى نفتى بتوانند آزادانه عمل نمايند و قدم هاى بعدى خصوصى سازى را به اجرا در آورند.

در این فاصله اولین قرار دادهای سرویس دهی در حال بستن می باشند و قرار داد با کنسرن نفتی " ب پ " و کنسرن چینی " س ان پ س " برای منطقه وسیع نفت خیز رامالا به انجام رسیده اند.

ارتش آمریکا در این میان قرار گاه نظامی بریتانیایی بصره را در اختیار گرفته است و قرار است که یک مرکز خدماتی برای کنسرن های نفتی خارجی در آنجا مستقر گردد. کریستوفر هیل سفیر آمریکا در عراق وعده نمود که در این پایگاه نظامی خانه های مسکونی برای مهندسان و کارگران ایجاد گردد. ژنرال آمریکائی ری اودینیرو که فرمانده ارتش اشغال گر در عراق است به شرکت ها اطمینان داد که به اندازه کافی سرباز و نیروهای امنیتی خصوصی در این پایگاه برای امنیت کارگران و بردن آنها به منطقه نفت خیز بکار بگمارد.

در تاریخ 20 اکتبر دولت عراق با وجود اعتراضات دولت های محلی و نمایندگان مجلس و اتحادیه های کارگری، قرار داد های سرویس دهی سه چاه گاز را با شرکت های خارجی امضا نمود. همزمان وزیر اقتصاد عراق به شرکت های خارجی سهام شدن در 10 کنسرن دولتی را پیشنهاد نمود. در واقع از سال 2003 به این سو این سومین مرحله خصوصی سازی در عراق است که در آن بخش اعظمی از کارخانه جات دولتی خصوصی می گردند.

محسن هاشمیه رئیس هیئت مدیره اتحادیه کارگری برق احتمال می دهد که رفتن دائمی برق و فشار های در این رابطه برای ایجاد فضائی است که مردم را دچار ناامیدی سازند. زیرا که دولت اعتقاد دارد که مردم اگر به اندازه کافی ناامید شوند با خصوصی سازی برق موافقت خواهند نمود. دولت می داند که ما موافق نخواهیم بود از این روی قصد فلج کردن ما را دارد".

اعضای اتحادیه های کارگری از فشار ها و ممنوعیت ها ترسی بدل راه نداده و چند روز بعد از اینکه محسن هاشمیه از دفترش بیرون کشیده شد، وی با نمایندگان کارگران نفت و سایر اتحادیه ها ملاقات نمود تا بتوانند متحداً بر علیه اقدامات دولت حرکت نمایند. از این رو آنها یک کمیته مشترک را ایجاد نمودند تا این کمیته از حقوق اتحادیه های کارگری عراق دفاع نماید. اتحادیه های کارگری بریتانیا و آمریکا و همچنین سازمان های بین المللی از این کمیته دفاع نموده اند.

اتحادیه های قدرتمند کارگری با وجود ممنوعیت ها
بعد از حمله آمریکا به عراق، بسیاری از عراقی ها امیدوار بودند

که بتوانند حداقل مجدداً اتحادیه های کارگری مستقل را احیا نمایند. اما محدودیت های شدید برای فعالیت های اتحادیه ای که دولت بعث در زمان جنگ میان ایران و عراق در سال های 1980/1988 برقرار نموده بود، همچنان بر جای خود باقی ماند. قانون 150 که در سال 1987 وضع گردید فعالیتهای اتحادیه ای را در تمامی کارخانه جات دولتی ممنوع ساخته و بخش بزرگی از صنایع عراق زیر پوشش این قانون قرار گرفت. پاول برمر فرماندار آمریکائی در اولین فاز اشغال عراق با وجود اینکه تمامی قوانین قبلی را که تا آن زمان اقتصاد ملی را در برابر حراج و رقابت های ارزان محافظت می نمود، فاقد قدرت اجرائی نمود، در عوض قانون دیگری بنام قانون 150 را از قدرت اجرائی برخوردار ساخت که دستمزد ها را کم می کرد و کمک های دولتی برای مسکن و تغذیه را قطع می نمود.

در مقابل این اولین مرحله خصوصی سازی مقاومت های شدید از سوی احزاب سیاسی و اتحادیه های مستقل داخلی و جهانی و از همه مهمتر اتحادیه کارگران صنعت نفت صورت پذیرفت. همچنین این سازمان ها بدون برخورداری از مشروعیت قانونی تبدیل به قوی ترین ارگان های ملی شدند که مبارزه بر علیه اشغال و حراج ثروت های ملی و همچنین مبارزه برای بهبود وضعیت اقتصادی مردم و خدمات کافی اجتماعی برای آنان و غیره را به پیش می بردند.

در کنار این سازمان ها و اتحادیه های مستقل اتحادیه هائی هم وجود دارند که طرفدار احزاب دولتی عراق می باشند. از جمله می توان از اتحادیه طرفدار حزب کمونیست عراق و اتحادیه کارگری طرفدار حزب ایاد علوی " ای اف ت او" که با مابقی اتحادیه های حزب بعث در ائتلاف قرار دارند و همچنین: General Federation of Iraqi Workers

- GFIW

نام برد.